

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11'

Ἐν Ἀθήναις, 8 Μαΐου 1904

Ἔτος 26^{ον} — Ἀριθ. 20

ΤΑ ΕΞΑΦΝΙΚΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

— Κύριοι Βαμβακόπουλοι! δὲν μελετᾶτε!

Αὐταὶ αἱ τέσσαρες λέξεις ἔπασαν σὰν βροντὴ μέσα εἰς τὴν ἡσυχίαν τοῦ μελετητηρίου. Τὰς εἶχε φωνάξῃ ὁ κύριος Ἀντώνιος, ὁ ἐσωτερικὸς ἐλληνοδιδάσκαλος καὶ ἐπιτηρητὴς τῆς μελέτης τῶν οἰκοτρόφων. Οἱ εἰρημένοι κύριοι Βαμβακόπουλοι—τρεῖς τὸν ἀριθμόν!—ἀφοῦ ἐσήκωσαν ὑψηλὰ τὰ χεῖρά των, διὰ νὰ διαμαρτυρηθοῦν τάχα ἐναντίον αὐτῆς τῆς συκοφαντίας, ἤρχισαν νὰ σκαλίζουν τὰ λεξικά των, νὰ γράφουν καὶ νὰ σβύνουν διαφόρους λέξεις εἰς τὰ τετράδια τῶν «Προχείρων Σημειώσεων» των.

Αὐτὴ ἡ προσεκτικὴ ἐνασχόλησις των διήρκεσεν ὀλίγα λεπτά, χωρὶς διακοπὴν. Εἶδεν ὁ κύριος Ἀντώνιος ὅτι ἡ παρατήρησις του εἶχε πιάσῃ τόπον, καὶ ἔστούρωσε τὰ χεῖρά του ἐπάνω στὸ τραπέζι, ἔστύρωσε τὰ πόδια του κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, καὶ ἤρχισε νὰ ὀνειροπλήγῃ πότε θὰ ἐγίνετο καὶ αὐτὸς διευθυντὴς ἐνὸς τέσου μεγάλου καὶ λαμπροῦ λυκείου μετ' οἰκοτροφείου, ἔπως αὐτὸ ὅπου ἦτο ἐσωτερικὸς διδάσκαλος...

Ἐνθυμοῦνται ἀκόμη οἱ κάτοικοι τῆς Σμύρνης τὸ μεγαλοπρεπὲς «Ἑλληνικὸν Λύκειον μετ' οἰκοτροφείου», τὸ ὅποτον εἶχεν ἰδρύσῃ καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη διηύθυνεν ὁ εὐρυμαθὴς καθηγητὴς κ. Ζήνων Κανταρίδης, εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἀριστοκρατικωτέρους ὁδοὺς τῆς πόλεως των. Ἐκαμάρωναν τοὺς ἐσωτερικοὺς μαθητάς του, ἔταν τοὺς ἔδλεπαν τὸς Κυριακὰς καὶ τὰς εορτὰς νὰ πηγαίνουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἢ εἰς τὸν περίπατον, δύο-δύο με στρατιωτικὸν βῆμα, καὶ με τὴν ὥραιαν στολὴν τοῦ λυκείου που ἐμοιαζε σὰν στρατιωτικὴ. Εἶχεν ἀποκτήσῃ δικαίαν φήμην τὸ λύκειον ἐκεῖνο, —καὶ δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ περιλαμβάνῃ εἰς τὸ μαθητολόγιόν του καὶ τὰ τρία ἐκεῖνα πλουσιόπαιδα, τοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς Βαμβακοπούλους.

Ὅταν λοιπὸν οἱ εἰρημένοι κύριοι Βαμβακόπουλοι, (οἱ ὅποιοι ἦσαν βαπτισμένοι μετὰ τὰ ἀρχαιοπρεπέστατα ὀνόματα

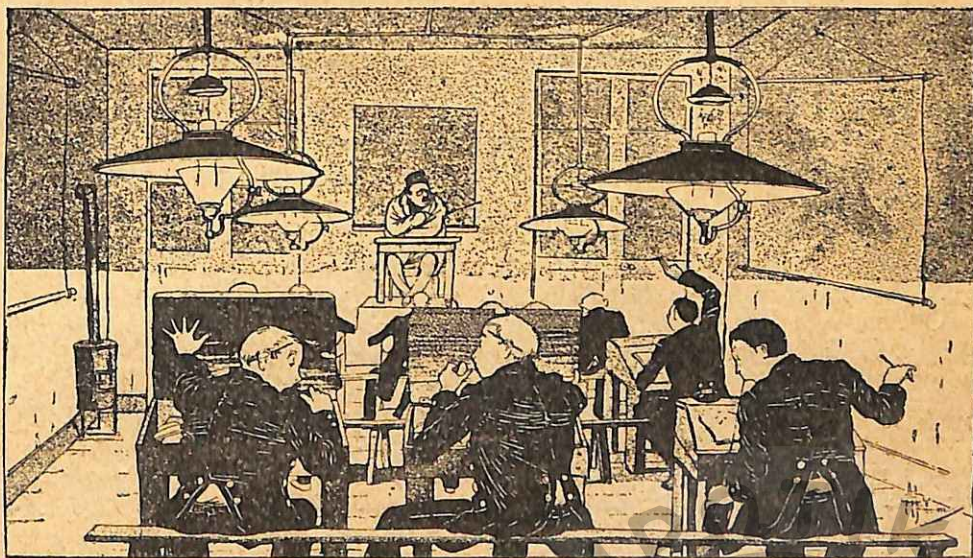
Ἡρακλῆς, Θεμιστοκλῆς καὶ Περικλῆς, πρὸς μεγάλην δυσἀρέσκειάν των, —καὶ θὰ ἐννοήσετε τὸ δικτὶ ἀπὸ τὰ περὶ τῶν,) ὅταν λοιπὸν εἶδαν τὸν κύριον Ἀντώνιον βυθισμένον εἰς τὰς συνηθισμένας ὀνειροπολήσεις του, ἔκριναν καλὸν νὰ μὴ βυθισθοῦν καὶ αὐτοὶ παραπολὺ εἰς τὴν μελέτην, ἀλλὰ σιγά-σιγά ἐκράτησαν τὴν φόβαν που εἶχαν πάρῃ, καὶ βαθληδὸν διέκοψαν τὴν ἐργασίαν τῆς μελέτης, διὰ νὰ κάμουν ἄλλην... πολὺ σοβαρωτέραν.

Ἦνσιξαν δηλαδὴ ἀφελέστατα τὰ ἀνα-

Ὁ Θεμιστοκλῆς (ὁ δευτερότοκος) ἔδγαλε ἀπὸ τὸ χαρτοφυλάκιόν του ἓνα μερὶ κόττας καὶ ἐπεχείρησε νὰ χωρίσῃ τὸ κόκκαλον ἀπὸ τὸ κρέας, καὶ νὰ ἐξαφανίσῃ τὸ εἰρημένον κρέας εἰς τὰ βάθη τοῦ οἴσοφάγου του.

Ὁ Περικλῆς (ὁ ὑστερότοκος) ὥπλισθη μετὰ ἐν τεράστιον παρὰ ληλεπίπεδον ἀπὸ μπακλαβᾶ καὶ ἐνησχολήθη μετὰ τὰ δόντια του νὰ του δώσῃ διαδοχικῶς ὅλα τὰ γνωστὰ καὶ ἄγνωστα πρισματικὰ σχήματα.

Καὶ τώρα, ἀφοῦ ἐπιστοπικήθησαν

«Βαθμηδὸν διέκοψαν τὴν ἐργασίαν τῆς μελέτης...» (Σελ. 153, στήλ. 6.)

λόγια των, καὶ ἀφιερώθησαν εἰς τὰς ἀσχολίας, τὰς ὁποίας εἶχε διακόψῃ ἐκεῖνο τὸ τρομερὸν «Δὲν μελετᾶτε!» τοῦ κυρίου Ἀντωνίου.

Ὁ Ἡρακλῆς (ὁ πρωτότοκος) ἔδγαλε προσεκτικὰ μίαν μπουτίλλιν, ἔχωσεν εἰς τὸν λαιμόν της ἓνα μακρὸ καλαμάκι τῆς γρανίτας, τοῦ ὁποίου τὸ ἀνώτερον ἄκρον ἐφθινεν ἕως τὰ χεῖλη του, καὶ ἤρχισε νὰ μεταγγίξῃ μακαρίως τὸ νέκταρ που περιεῖχεν ἡ κοιλία της εἰς τὴν ἰδικὴν του γαστέρα. Τί ἦτο τὸ νέκταρ ἐκεῖνο; Ἴσως ἦτο βυσσινάδα, ἂν καὶ αἱ κακαὶ γλῶσσαι ἰσχυρίσθησαν κάποτε ὅτι ἦτο γλυκὸ μοσχάτο κρασί τῆς Σάμου.

δεόντως αὐτὰ τὰ πραγματικὰ γεγονότα, εἶνε καιρὸς, νομίζω, νὰ κάμουν οἱ νεαροὶ μου ἀναγνώστει στενωτέραν γνωρίμιν μετὰ τοὺς ἥρωας τῆς παρούσης ἱστορίας.

★

Οἱ κύριοι, Ἡ. Θ. καὶ Π. Βαμβακόπουλοι ἦσαν διάσημοι, εἰς τὸ λύκειον τοῦ κ. Ζ. Κανταρίδου, χάρις εἰς δύο ἰδιαίτερα καὶ σημαντικὰ προσόντα, τὰ ὁποῖα εἶχαν καὶ οἱ τρεῖς: τὸ πρῶτον, ὅτι δὲν ἐμελετοῦσαν, καὶ τὸ δεύτερον ὅτι ἐτρωγαν ἀδιακόπως. Ὅχι πῶς ἦσαν φαγάδες εἰς τὴν τραπεζαρίαν τοῦ οἴκοτροφείου, —ἀπαγε τῆς βλασφημίας! Τὰ φαγητὰ τοῦ σχολείου δὲν τοὺς ἐφαίνοντο

ἄξια τόσον μεγάλης τιμῆς. Ἀλλὰ ἐδοῦ-
λευν τὰ σαγόνια των κατὰ τὴν ὥραν
τῆς μελέτης, — ὅπως εἶδαμεν παραπάνω.

Ἀπὸ ποῦ ὅμως ἤρχοντο τὰ πωλε-
ρικά καὶ τὰ γλυκίσματα, τὰ ὅποια ἦσαν
ἀποθηκευμένα εἰς τὰ ἀναλόγια των;
Καὶ οἱ ἐξυπνότεροι ἀπὸ τοὺς συμμαθη-
τὸς των δὲν εἶχαν κατορθώσῃ νὰ το
ἐξακριβώσουν, ἂν καὶ εἶχαν βάλλῃ ὅλα
τὰ δυνατά των. Ἦτο ὅμως γνωστὸν ὅτι,
ὁσάκις ἤρχοντο αἱ θεαί των νὰ ἐπισκε-
φθοῦν τοὺς ἀγαπημένους ἀνεψιούς των
εἰς τὸ λυκεῖον, πάντοτε ἐκρυσταλλοῦν
τὸν τσαντίτσε των καὶ αἱ τσαντίτσες αὐ-
τῆς, ἐνῶ εἰς τὸν ἐρχομὸν ἦσαν ὀλοσπρόγ-
γυλές, εἰς τὴν ἀναχώρησιν ἐφαίνοντο
ισχνότατα. Καὶ ἤρχοντο τόσον συχνὰ
αὐταὶ αἱ θεαί! Ἰσως οἱ κύριοι Βαμ-
βακόπουλοι νὰ εἶχαν κανένα συνόρχον
καὶ μεταξὺ τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ
τῆς σχολῆς! Ἐστῆθησαν παγίδες καὶ
ἐνέδραι, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἀνεκαλύφθη
πῶς ἐγίνετο ἡ λαθραία εἰσαγωγή τῶν
ζωοτροφῶν, μὲ τὸς ὁποίας ἐφωδιάζον-
το οἱ τρεῖς ἀδελφοί.

Καὶ νὰ ἰδῇτε τὸ περίεργον! Δὲν ἦσαν
σύμφωνοι καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὰς ὁρέξεις των.

Ὁ Ἡρακλῆς ἦτο ὁ κατ' ἐξοχὴν κα-
λοφράς· ἤθελεν ὅλο ἐκλεκτὰ πράγμα-
τα· ἐπρωτιμοῦσε τὰ μπουρέκια, τὰ γλυ-
κίσματα, τὰ σπάνια φρούτα καὶ ποτὰ

Ὁ Θεμιστοκλῆς δὲν εἶχε τόσον λε-
πτὸ στομάχι. Ἦτο ἀπλῶς καὶ μόνον φα-
γάς· δὲν τον ἐμελε διὰ τὴν ποιότητα,
ἀλλὰ διὰ τὴν ποσότητα, καὶ ἀγαποῦσεν
ἐξ ἴσου τὰ πωλερικά καὶ τὰ ψάρια.
Ἐτρωγε μὲ ὀλιγωτέραν χάριν ἀπὸ τὸν
μεγαλειώτερον ὀδελφὸν του, ἀλλὰ ἔτρω-
γε περισσότερον.

Ὁ Περικλῆς ἦτο, οὕτως εἰπεῖν, ὁ
ἐπιστημονικὸς φαγάς. Ἦτο προικισμέ-
νος μὲ πνεῦμα ἐρευνητικὸν καὶ ἐπινοη-
τικόν, τὸ ὅποion ἐκαμνε πάντοτε νέους
καὶ τολμηροὺς συνδυασμοὺς εἰς τὸ πεδί-
ον τῆς γαστριμαργίας. Ἐπεριφρονῶσε
τὰς γνωστὰς συνθέσεις τῆς μαγειρικῆς
καὶ ζαχαροπλαστικῆς, καὶ κατεγίνετο
διαρκῶς νὰ ἐφευρίσκη ἄλλας· ἐπερνοῦ-
σεν ὅλον τὸν καιρὸν του μὲ τὰ πειρά-
ματα, ἐκαμνε νέα μίγματα ποτῶν καὶ
φαγασίμων· καὶ δὲν ἦσαν μὲν ὅλα ἐπι-
τυχῇ, ἀλλὰ αὐτὸς το εἶχε κρυφὸ κα-
μάρι, ὅτι κατεγίνετο εἰς τόσον σπουδαῖα
ἔργα. Οἱ ἀδελφοί του ἐπίσης τον ἐθαύ-
μαζαν, ἂν καὶ ἀπέφευγαν νὰ δοκιμάζουν
τὸς περιέργους χημικοκοιλιδοδικὰς
συνθέσεις του, διὰ τὸν φόβον ἐσωτερικῶν
διαταράξεων τῆς στομαχικῆς λειτουρ-
γίας των. Μόλαταῦτα ἦσαν ἀγαπημένοι
καὶ οἱ τρεῖς, ἐξοῦσαν ἀδελφικώτατα καὶ
ἐμοιράζοντο ἐπίσης ἀδελφικώτατα ὅτι
καλὰ φαγώσιμα εἶχαν. Ἐπειδὴ δὲ συχνὰ
ἐφίλειαν καὶ τοὺς συμμαθητάς των, ἡ
εἰρήνη καὶ ἡ ὁμόνοια ἐβασίλευεν εἰς
ὅλην τὴν τάξιν των.

Τὸ μόνον νέφος εἰς τὴν εὐτυχίαν των
ἦτο ὅτι εἶχαν καὶ οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἀρχαῖα
ὀνόματα, καὶ δὲν ἤμποροῦσαν νὰ ἐορτά-
ζουν τὰς ὀνομαστικὰς ἐορτάς των μὲ
λουκουμάδες καὶ γλυκίσματα...

Εἶπα—καὶ δὲν παίρνω πίσω τὸ λό-
γον μου—ὅτι οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ Βαμβά-
κόπουλοι ἦσαν ἀμελεστάτοι. Καὶ ὅμως
ἐφαίνοντο ὅτι ἐγνώριζαν ὅλα τὰ καθέ-
καστα τῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεων, ὅσα
εἶχαν σέσιν μὲ τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς
τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ἐπειδὴ μόνον εἰς
αὐτὸ τὸ ζήτημα εἶχαν προσηλωμένον
τὸν νοῦν των, φαντάζεσθε πλέον τί εἴ-
δους ἀπαντήσεις ἐδίδαν εἰς τὰς ἐρωτή-
σεις τῶν καθηγητῶν των.

Ἐκαμναν Ὀρυκτολογίαν. Καὶ μίαν
ἡμέραν δὲν εἰξέυρω πῶς ἦλθε στὸν κα-
θηγητὴν των νὰ ἐρωτήσῃ:

— Κύριε Ἡρακλῆ Βαμβάκόπουλε,
εἰμπορεῖτε νὰ μας ὀνομάσετε πόσων εἰ-
δῶν γρανίτας ἔχομεν;

— Ἀμέως, κύριε καθηγητά, ἀπεκρί-
θη ὁ κ. Ἡρακλῆς, σὺν νὰ ἐγνώριζεν
ἄριστα τὰς ὀνομασίας ὅλων τῶν στερωμά-
των τοῦ γήινου φλοιοῦ. Ἐχομεν δύο γε-
νικὰς κατηγορίας· τὰς γρανίτας που
κάμνουν μὲ σιρόπια, καὶ τὰς γρανίτας
που κάμνουν μὲ φυσικὸν ζουμί τῶν φρού-
των· κατὰ τὴν γνώμην μου αἱ τῆς δευ-
τέρας κατηγορίας εἶνε προτιμότεραι, ἰ-
δίως ἡ γρανίτα-πορτοκαλί, ἡ ὁποία εἶνε
δρυστικωτάτη...

Δὲν περιγράφει ὁ ἀλαλχημῆς, μὲ
τὸν ὁποῖον ὑπεδέχθη ὁλόκληρος ἡ τάξις
αὐτὴν τὴν ἀπρόοπτον ἀπάντησιν.

Μίαν ἄλλην ἡμέραν, ἦλθεν ἡ σειρά
τοῦ Θεμιστοκλέους Βαμβάκοπούλου.

— Τί γνωρίζετε περὶ τῆς Κοπεγ-
χάγης; τὸν ἠρώτησεν ὁ καθηγητὴς τῆς
Γεωγραφίας.

— Ἡ κοπεγχάγη, ἀνέκραξεν ὁ
Βαμβάκόπουλος Β', γεμάτος ἀπὸ ἐν-
θουσιασμόν, ἡ κοπεγχάγη κατέχει πε-
ρίθλεπτον θέσιν εἰς τὸς εὐχαρίστους
ἀπολαύσεις ὅλου τοῦ κόσμου. Συνδυά-
ζει ὅλην τὴν εὐρωπαϊκὴν τέχνην μετὰ
τῆς ἀνατολικῆς γευστικότητος. Ἐγὼ
τὴν προτιμῶ καὶ ἀπὸ τὸ ραβανὶ καὶ
ἀπὸ τὸν μπακαλαβᾶν ἀκόμη!

— Σιωπὴ! σιωπὴ! κάστε κάτω! ἐβρον-
τοφώνησεν ὁ καθηγητὴς, γεμάτος ἀπὸ
ἀγανάκτησιν. Ἡ λαίμαργία σου θά σε
κάμῃ νὰ χάσῃς τὸ λογικὸν σου... Τὴν
Κυριακὴν δὲν θὰ ἔβγῃς περιπατών!

Ἄν ἐρωτᾶτε διὰ τὸν σοφολογιώτατον
κ. Περικλέα Βαμβάκοπουλον, ὁ σπόρος
τῆς ποιήσεως, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται εἰς τὸ
κεφάλι παντὸς ἐφευρέτου, ἐκαρποφῶρει
καὶ ἐστολίζετο μὲ τὰ ἄνθη τοῦ λυρι-
σμοῦ.

Τὸ ἀντελήφθη μίαν ἡμέραν ὁ καθη-
γητὴς τῆς Ζωολογίας, ὅταν ἠρώτησε
τὸν νεώτερον ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἠρώας

μας, ἂν γνωρίζῃ τίποτε ἰδιαίτερον περὶ
τῶν ἡθῶν καὶ ἐξέων τῶν ζώων.

— Ἐκαστον ζῶον, ἀπεκρίθη ὁ κ.
Περικλῆς, διακρίνεται κυρίως ἀπὸ τὴν
φυσικὴν κλίσιν που ἔχει πρὸς τὰ φα-
γώσιμα, εἴτε ὑγρὰ εἴτε στερεὰ, τὰ ὅποια
εὐφραίνουσι τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων.
Ὡ! πόσον τρυφεράν συμπάθειαν αἰσθί-
νεται ἡ σαρδέλλα τοῦ βαρελιοῦ πρὸς τὸ
λαδόξυδον, καὶ τὸ μαγιάτικο ψάρι πρὸς τὴν
σκορδαλιάν! Ὁμιλήσατε, γλῶσσες,
καὶ εἰπέτε ἂν εἶνε δυνατόν νὰ φαγωθῇ-
τε διαφορετικὰ παρὰ τηγανητὲς μὲ βοῦ-
τυρο, καὶ σῆς, ὠραῖαι συναγρίδες, ἂν
εἰμπορῆτε νὰ στολίζετε τὴν ἀπλάδα μὲ
τὰ κάλλη σας, ἂν δὲν ἔχετε ὡς κόσμη-
μα πρόσθετον τὴν κιτρινωπὴν στιλβιδό-
να τῆς μαγιονέζας! — Καὶ σῆς, ταπει-
νὰ ὀστράκα, στρεβίδες καὶ ἀχιβάδες, τὸ
χάρμα τῶν ἀνθρωπίνων οὐρανίσκων,
ποῖα μεγαλυχολία θὰ ἐκυρίευσεν τοὺς ἐγλε-
φάλους σας, μολονότι εἰσθε ἀκέφαλα,
ἂν ποτε ἐμείνατε χωρὶς λεμόνι, τὸ ἑποῖ-
ον ἡ μακρὰ ἄξις ἔχει καταστήσῃ ἀπα-
ραίτητον συμπληρωμὰ σας!!!

Εἶπε, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸ θρανίον του.
Ἐκάθισεν χωρὶς νὰ τον διατάξουν νὰ
καθίσῃ. Ὁ ἀτυχὴς καθηγητὴς εἶχε
πάθῃ συμφορὴν, ἡ ὁποία εὐτυχῶς δὲν
εἶχε ἄλλα λυπηρὰ ἐπακόλουθα.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΟΙ ΚΟΧΛΙΑΙ

Δηλαδή ὄχι αἰ...βίδες, ἀλλὰ τὰ σα-
λιγκάρια ὅπως τοὺς λέγουσιν εἰς τὰς
Ἀθήνας, οἱ σαλιάγκοι ὅπως τοὺς λέ-
γουν εἰς τὴν Σμύρνην, οἱ σαλιάγκοι
ὅπως τοὺς λέγουν εἰς τὴν Κωνσταντι-
νούπολιν—καὶ δὲν ξεύρω πῶς τοὺς λέν
ἄλλου, — εἶνε καὶ αὐτοὶ ἄριστοι προφη-
ται τοῦ καιροῦ, καὶ τοὺς ζητῶ συγγνώ-
μην, διότι τὴν ἄλλην φορὰν τοὺς παρέ-
λειψα ἀπὸ τὸ προγνωστικόν μου.

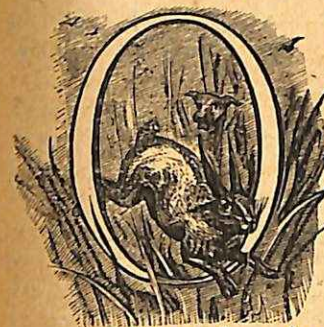
Λοιπόν, ἅμα τοὺς ἐρωτήσετε, θὰ σας
εἰποῦν πότε πρόκειται νὰ βρέξῃ. Περι-
τὸν μάλιστα νὰ τοὺς ἐρωτήσετε· ἀρκεῖ
νὰ τοὺς ἰδῇτε. Διότι σπανίως φαίνονται
ἔξω ἀπὸ τὰς τρύπες των, καὶ μόνον ὅ-
ταν ἀπειλῇται βροχὴ, ἐμφανίζονται.
Σκαρφαλόνουν τότε μὲ πολλὴν βίαν, (μὲ
ὅσην βίαν ἔμπορὸν νὰ ἔχουν τὰ σαλιγ-
κάρια), εἰς τὰ δένδρα, καὶ κολλοῦν στὰ
φύλλα. Ἄν πρόκηται νὰ πέσῃ πολλὴ
καὶ δυνατὴ βροχὴ, κολλοῦν εἰς τὸ κάτω
μέρος τοῦ φύλλου· ἂν ἡ βροχὴ προμη-
νύεται ὀλίγη καὶ λεπτὴ, τότε κολλοῦν
εἰς τὸ ἑπάνω. Μερικοὶ μάλιστα εἶνε κι-
τρινοὶ πρὶν βρέξῃ, καὶ γίνονται βαθυκύ-
ανοι ἅμα βρέξῃ.

Καὶ τότε τοὺς μαζεῦουσιν οἱ ἄνθρωποι,
καὶ τοὺς τρώγουσιν...

Ο ΔΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΜΗΝ ΤΩΝ ΚΟΠΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΙΚΡΟΣ ἐ-
κεῖνος φίλος
μου, ὁ ὁποῖ-
ος πρὸ ὀλί-
γων ἡμερῶν
μου ὤμιλῃ-
σε διὰ τὸν
Φλοριζέλ,
ὀνομάζεται
Βρασίδης,
— ἐλθισμό-

νησα νὰ σὰς το εἶπω τότε, — καὶ εἶνε
μαθητὴς τῆς τρίτης τοῦ Γυμνασίου.
Ἐξυπνος καὶ ἐπιμελής, εἶνε ἀπὸ τὰ
σπάνια ἐκεῖνα παιδιὰ, τὰ ὅποια ἔχουν
πλήρη συναίσθησιν τοῦ καθήκοντος, τὰ
ὅποια πηγαινοῦν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ
μελετοῦν ὄχι διότι ἐστὶ ἐτυχε, ὄχι
διότι τὰ στέλλουν οἱ γονεῖς των, ἀλλὰ
διότι αὐτὰ τὰ ἴδια θέλουν κατὰ νὰ μί-
θουν καὶ κατὰ νὰ γίνοντο. Ὁ φίλος μου
Βρασίδης δίδει πάντοτε λαμπράς ἐξετά-
σεις καὶ προδιβάλλεται κάθε χρόνον μὲ
τὸν ἀνώτερον βαθμόν. Ποτὲ δὲν ἔδωσεν
εἰς τοὺς γονεῖς του τὴν παρμικρὰν ἐ-
νόχλησιν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκπαιδευσίν
του. Ποτὲ δὲν ἀπῆλθε νὰ του πάρουν
προγυμναστήν, — μολονότι ἔχουν τὰ ὑ-
λικὰ μέσα, — ποτὲ δὲν τοὺς ἠνάγκασε
νὰ μεταχειρισθῶν παρακλήσεις ἢ καὶ
ἀπειλὰς, διὰ νὰ ποσπάσουν ἀπὸ τοὺς κα-
θηγητάς του τὸν προδιβάσιμον βαθμόν.

Ὁ πατέρας του ἐμφανίζεται εἰς τὸ scho-
λεῖον μίαν φορὰν τὸν χρόνον, τὴν ἡμέραν
τῶν ἐξετάσεων, καὶ δὲν ἀκούει παρὰ ἐ-
παίνους καὶ συγχαρητήρια ἀπ' ὅλους.
Καὶ φαντάζεσθε πλέον πόσον εἶνε εὐτυ-
χὴς καὶ ὑπερήφανος διὰ τοιοῦτον υἱόν.
Καὶ ὁ Βρασίδης ἐπίσης εἶνε εὐτυχὴς
καὶ ὑπερήφανος, ποῦ δὲν δίδει κανένα
κόπον εἰς τὸν πατέρα του. Ἀλλ' ἀκρι-
βῶς διὰ νὰ μὴ τὸν διδῇ κόπον, κοπιᾷ-
ζει αὐτός. Κοπιᾷ πολὺ, κοπιᾷ μέ-
χρις ἐξαντλήσεως, μέχρις ἐλαττώσεως
τοῦ βάρους του. Ἄν τον ζητῆτε π: χ:
τὸν Φεβρουάριον, καὶ ἐπειτα πάλιν τὸν
Ἰούνιον, θὰ εὐρετε μεγάλην διαφορὰν.
Κάθε χρόνον, αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, τὸν
βλέπω ἰσχνότερον, ὠχρότερον, καὶ φοβοῦ-
μαι διὰ τὴν ὑγείαν του. Ἀλλὰ σιγὰ-σι-
γὰ ἀναλαμβάνει ἐκ νέου, καὶ τὸ φθινό-
πωρον εἶνε πάλιν παχὺς καὶ ροδοκόκ-
κινος κατὰ τὸ σύνθετον. Εἰς τὴν ἐξοχὴν
ἀνακτᾷ πάντοτε δυνάμεις διὰ τὸν νέον
ἀγῶνα, ὁ ὁποῖος ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος γί-
νεται δυσκολώτερος.

Τὸν συνήνγησα προχθὲς εἰς τὸ τράμ,
ἐνῶ ἐπεστρέφμεν ἀπὸ τὴν Πρωτομα-
γίαν. Ἦτο μὲ τὴν ἀδελφὴν του καὶ μὲ
τὴν μητέρα του, καὶ ἐκράτουσε μίαν με-

γάλην ἀνθοδέσμη ἀπὸ ρόδων. Ὁρεῖλω νὰ
ὁμολογήσω, ὅτι τὰ ρόδα αὐτὰ ἦσαν πο-
λὺ πλέον δροσερὰ καὶ εὐχρῶς ἀπὸ τὰ
ρόδα τῶν παρειῶν του, τὰ ὅποια ἤρχι-
σαν πάλιν νὰ ὠχριοῦν καὶ νὰ μαρμαίνω-
νται. Ναι, ἐπὶ τοῦ προσώπου του εἶνε κα-
ταφανῇ ἀπὸ τῶν εὐγενῶν ἴχνη τοῦ κό-
που καὶ τῆς μελέτης. Ἐνα, ἐνάμισυ μῆνα
ἔχει ἀκόμη διὰ τὰς ἐξετάσεις. Καὶ ὁ ρι-
λότιμος μαθητὴς ἤρχισε νὰ προαλείφεται,
νὰ προετοιμάζεται ἀπὸ τῶρα μὲ τὰ σω-
στά του. Δὲν περιμένει τὴν τελευταίαν
ἐβδομίδαν, τὰς τελευταίας ἡμέρας, διὰ
νὰ κάμῃ μίαν μόνον σπασμωδικὴν καὶ
ἀτελεῇ ἐπανάληψιν τῶν μαθημάτων, διὰ
νὰ γελᾷ τὸν ἑαυτὸν του. Προετοιμά-
ζεται ἐνωρίτερα αὐτός, μὲ τάξιν καὶ μὲ
μέθοδον. Καὶ μήπως ὅλον τοῦ ἔτους ἡ
μελέτη δὲν ἦτο δι' αὐτὸν ἐτοιμασία;
Καὶ ὅπως ἦτον ἀκριβὴς καὶ τακτικὸς ὅ-
λον τὸ ἔτος, ἔτσι εἶνε καὶ τῶρα, τὴν
ἐποχὴν τῶν ἐπαναλήψεων.

— Ὁ μὴν τῶν ἀνθῶν! τοῦ εἶπα,
διὰ νὰ του δώσω ἀφορμὴν ὀμιλίας.

— Δὲν λέτε καλλίτερα ὁ μὴν τῶν
κόπων; ἀπήντησεν ὁ Βρασίδης, παί-
ζων σκεπτικὸς μὲ τὴν ἀνθοδέσμην του.
Γιὰ μᾶς τοὺς μαθητάς, ὁ μὴν τῶν ἀν-
θῶν ἐρχεται ἀργότερα... Ὁ Μάϊος
μὲ τὰ ἄνθη του καὶ μὲ τὰ θέλητρά του,
γιὰ μᾶς εἶνε ὁ μὴνας τῆς κλεισούρας
καὶ τῆς μελέτης. Τὰ δικὰ μας ἄνθη
ἀνοίγουν ὅταν αὐτὰ ἴσα ἴσα μαρνανθοῦν
ἀπὸ τὴν ἔσσην τοῦ καλοκαιριοῦ...
Πρὸς τὸ παρὸν ἔχομεν ἀγκάθια — καὶ
μόνον ἀγκάθια.

— Ἀλήθεια, εἶπα. Σὺ ὅμως δὲν ἔχεις
ἀνάγκην. Μελετᾷς ὅλον τὸν χρόνον, καὶ
ἡ μελέτη αὐτῆς τῆς ἐποχῆς οὐδ' εἶνε
μὲν εὐκολὴ ἐπανάληψις. Ὅσοι δὲν με-
λετοῦν τακτικὰ καὶ περιμένουν ἀπὸ τὰς
παρμονὰς τῶν ἐξετάσεων, αὐτοὶ, στο-
χάζομαι, θὰ τα εὐρίσκουν κάπως σκοῦ-
ρα, καὶ αὐτοὶ θὰ αἰσθάνωνται μέσα τοὺς
ὅλα τὰ ἀγκάθια τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ
φόβου.

— Δὲν το πιστεύω, ὑπέλαθεν ὁ Βρα-
σίδης. Ὅποιοι δὲν ἐμελέτησεν ὅλον τὸν
χρόνον, δὲν μελετᾷ οὔτε τῶρα. Καὶ τὰ
ἀγκάθια τῆς ἀγωνίας δὲν τα αἰσθάνεται
παρὰ ὁποῖος ἔχει φιλοτιμίαν. Ἐχω πα-
ρατηρήσῃ ὅτι πολὺ περισσότερον φοβοῦν-
ται καὶ τρέμουν τὰς ἐξετάσεις οἱ ἐπιμε-
λεῖς, παρὰ οἱ ἀμελεῖς. Ὡ, νὰ εἴθε βέ-
βαιος, ὅτι δι' αὐτοὺς ὁ Μάϊος εἶνε ὁ μὴν
τῶν ἀνθῶν. Τὸν ἀπολαμβάνουν μὲ ὅλην
τὴν χαρὰν καὶ μὲ ὅλην τὴν ἀμεριμνη-
σίαν...

— Ναι· δὲν εἰξέυρω ὅμως τί κάμνουν
αὐτοὶ τὸν ἀληθινὸν μῆνα τῶν ἀνθῶν,
ἐκεῖνον ποῦ καθὼς εἶπε, διὰ τοὺς μα-
θητάς ἐρχεται ἀργότερα...

Ὁ Βρασίδης ἐγέλασε:

— Γι' αὐτοὺς, εἶπε, μόνον ἐκεῖνος ὁ
μῆνας ἔχει ἴσως ἀγκάθια.

— Καὶ ἀγκάθια ποῦ τρυποῦν πολὺ
περισσότερον ἀπὸ τὰ ἀγκάθια αὐτοῦ τοῦ
μηνός! προσέθεσε γελῶσα ἡ μικρὰ Πέ-
πη, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Βρασίδα.

Ἐγέλασα καὶ ἐγὼ, καὶ ἡ μικρὰ συνο-
μιλῇ περὶ τοῦ μηνός τῶν ἀνθῶν καὶ
τῶν κόπων ἐληξεν. Ἐλπίζω ὅτι τὴν
εὐρίσκετε ἀρκετὰ ἐνδιαφέρονσαν, καὶ
προπάντων ὅτι συμφωνεῖτε...

Σας ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΡΗΜΟΝ

— Θὰ περάσωμεν τοὺς ἄμους τῆς
ἐρήμου! εἶπεν ἡ Καμπούρα, ἡ καμήλα.
Ἐφαίνετο τόσον ἀνήσυχη, ὥστε ὁ
Καρὰς ἐσήκωσε τὰ μάτια του καὶ τὴν
ἐκύτταξε.

— Κ' οἱ δύο μας; τὴν ἠρώτησε,
καὶ ὁ ἀφέντης μαζί;

— Ναι! θὰ πάμε νὰ φθάσωμε τὸ
κερβάνι που ἐφυγε χθὲς, — ἐξηγήσεν ἡ
Καμπούρα· διότι αὐτὴ καὶ ὁ Καρὰς, τὸ
ἀλογάκι, ἦσαν ἀγαπημένοι φίλοι. —
Πρέπει νὰ κάμωμε γρήγορα!

— Δὲν μ' ἀρέσει ἐμένα ὁ ἄμμος,
παρετήρησε μὲ σιγανὴν φωνὴν ὁ Καρὰς.
Καὶ τότε τοῦ ἐφώναξε ὁ αὐθέντης
του νὰ ἐτοιμασθῇ.

— Ὡραῖέ μου, εἶπε, πρέπει νὰ τρέ-
ξωμε γρήγορα νὰ τοὺς φθάσωμε.

Ὁ Καρὰς ἐχρεμάτισεν πρὸθυμώτατα,
διότι ἀγαποῦσε τὸν Βεδουῖνον, ὁ ὁποῖος
τόσον τον ἐπεριποιεῖτο.

Ἐξεκίνησαν λοιπόν, ἡ Καμπούρα
φορτωμένη μὲ τὰ πράγματα που ἐχρειά-
ζοντο διὰ τὸν δρόμον, καὶ ὁ Καρὰς μὲ
τὸν αὐθέντην του στὴ ράχη του.

Ὁλην μέρα ἐταξίδεψαν, ἀλλὰ δὲν
κατώρθωσαν νὰ συναντήσουν τοὺς ἄλ-
λους Βεδουῖνους καὶ τὰς καμήλας των,
καὶ ὁ αὐθέντης των ἄρχισε νὰ σκέπτε-
ται ὅτι εἶχε χάσῃ τὸν δρόμον. Τὴν κα-
τόπιν ἡμέραν ἔκαμε φοβερὴν ζέστη, καὶ
τὸ νερό που εἶχαν γιὰ σύντομον ταξίδι,
ἐπῆρε τέλος. Τὸ πρῶτ' ἡμέρην τῆς ἡμέ-
ρας τοὺς εὐρήκε εἰς τὴν ἐρήμον ἀκόμη,
— καὶ πούθεν δὲν ἐφαίνετο σημεῖον
ζωῆς. Κατὰ τὸ μεσημέρι ἐφθασαν εἰς
ένα βράχον, ὅπου εὐρήκαν ὀλίγη σκιά.

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ προχωρήσω, εἶπεν
ὁ Βεδουῖνος, καθὼς ἐγλύστρησε ἀπὸ τὸ
ἄλογο καὶ ἐκάθισεν κάτω. Σιωπῇτε εἰσεῖς,
ὡραῖοί μου, γιατί ἂν μείνωμε ἐδῶ, ὅθι
πεθάνωμε ἀπὸ τὴν δίψαν.

— Κ' ἐγὼ δίψω, εἶπεν ὁ Καρὰς στὴν
καμήλα. Τί νὰ κάμωμε;

Ἡ Καμπούρα ἐφάνη πολὺ συλλογι-
σμένη.

— Ἐγὼ, εἶπε, μπορῶ νὰ περιπατήσω
πολὺ ἀκόμη. Τί λέεις; νὰ πάγω νὰ κυ-
τάξω μὴπως εὕρω νερό;

— Πήγαινε, σὲ παρακαλῶ, εἶπεν ὁ
Καρὰς, ἐνῶ ἐπέφετε νὰ ἐξαπλωθῇ στὸν

ἄμμο, δίπλα στὸν ἄμοιρον αὐθέντην του. Ἐπῆρε δρόμο ἡ Καμπούρα μὲ ὅλο τὸ τρέξιμό της, καὶ ἐγύρισε γρηγορώτερα παρ' ὅσον ἤλπιζεν ὁ Καρᾶς.

— Ἐλα γρήγορα, Καρᾶ μου, καὶ εἶνε νερό ἐδῶ κοντά· τὸν ἀφέντη ὅμως, πῶς θὰ τον πᾶμε ἔως ἐκεῖ;

— Ἐγὼ θὰ τα καταφέρω! εἶπεν ὁ Καρᾶς, καθὼς ἐστυλόνετο στὰ πόδια του.

Ἐπιασε τὸ μπουρνούζι (δηλαδὴ τὸν μανδύον) τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὰ δόντια του, καὶ, ἐνῶ ἡ Καμπούρα ἐπῆγαινε ἐμπρός νὰ δεῖξῃ τὸν δρόμον, ὁ Καρᾶς ἐτραβοῦσε τὸν ἀναίσθητον αὐθέντην του.

Ἐπὶ τέλους ἐφθασαν στὸ δροσερὸ καὶ καθαρὸ νεράκι. Ὁ Καρᾶς ἄφισε τὸ φορτίον του καὶ ἐτράβηξε μιὰ ρουεζιᾶ. Ὁ ἦχος τοῦ νεροῦ ἐφθασε εἰς τὴν ἀκοὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως ἂν ἐδλεπε ὄνειρο· ἐσηκώθη καὶ αὐτὸς καὶ ἐσκυψε νὰ πιῇ νερό.

— Ἐσώσατε καὶ τῶν τριῶν μας τὴν ζωὴ, Θεσαυροὶ μου! ἐφώνησε. Καί... νά! νὰ τὸ κερβάνι ἐκεῖ κάτω!

— Ναί, νά! καί! ἐχρεμέτισε ὁ Καρᾶς· ἔλα, ἀφέντη μου, μπορῶ τώρα νὰ σε σηκώσω, καὶ πρέπει καὶ οἱ δύο μας νὰ ποῦμε εὐχαριστῶ στὴν Καμπούρα.

Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγην ὥραν ἦσαν τοὺς φίλους των, καὶ μὲ πολλὴν χαρὰν ἐκάθησαν νὰ φάγουν καὶ νὰ ξεκουρασθοῦν καὶ νὰ τοὺς εἰποῦν τὰς περιπετείας των.

— Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω αὐτὴν τὴν ἡμέραν, καὶ θὰ εἶμαι φίλος σου παντοτείνᾳ, Καμπούρα μου! εἶπεν ὁ Καρᾶς, καὶ ἡ Καμπούρα ἐχαμεγέλασε.

Εὐρέστε σείς νὰ χαμογελοῦν οἱ καμῆλες; — Α, καμμία φορὰ, χαμογελοῦν καὶ αὐτές...

ANNA ΠΥΡΓΩΤΟΥ

ΟΙ ΔΥΟ ΔΡΟΜΟΙ

Εἶνε δύο δρόμοι στὴ ζωὴ: Μοναχικὸς μ' ἀνθοσπαρμένον στὸ λόφο ὁ ἕνας χαραγμένον. Χωρὶς μουνμοῦρες πάγει καὶ βοή. Μόλις κανένας τον προσέχει ὅταν περνᾷ ἐκεῖ σιμὰ του, Σάν τὸ νερό ποῦ σ' ἄμμο τρέχει Καὶ πνίγει ὁ ἄμμος τὸ μουνμοῦριμά του.

Ὁ ἄλλος μοῖδζει φουσκωμένο Ἀπὸ τὴν κοίτη ποταμοῦ, Διῶνια καταδικασμένο. Μὲ γρύνια νὰ κυλᾷ καὶ μὲ θυμὸ. Ὁ ἕνας ἔχει τέλος· ὅμως Δὲν ἔχει ὁ ἄλλος πουθενά. Ὁ πρῶτος τελειώνει δρόμος ὅπου ὁ ἄλλος πέρνει ν' ἀρχινᾷ.

Κι' ἂν ἐρωτᾷς ἡ κοινωνία Τί νόημα στοὺς δρόμους δίνει· Καλεῖ τὸν ἕνα: μετριοφροσύνη· Τὸν δεύτερον, φιλοδοξία!

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν.)

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΠΟΘΟΙ ΤΟΥ ΠΙΠΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β.

Εἶδαμε καὶ εἶδατε τὸν κύριον Πίπην πῶς ἐμιλοῦσε μοναχὸς του. Τὰ λόγια του δὲν εἶχαν τελειωμό. Ἐλεγε ὅλο γιὰ τὴ νεράιδα:

— Λοιπόν, ἄμχ την ἐδλεπα, θὰ ἐδ-γαζα με πολλὸ θάρρος καὶ μὲ πολλὴν εὐγένειαν τὸ καπελλάκι μου, θὰ την ἐχαίρετοῦσα, καὶ θὰ της ἔλεγα:

«Κυρία νεράιδα, ἐγὼ εἶμαι πολὺ καλὸ παιδί, μὰ παραπολὺ καλὸ καὶ εὐτακτο παιδί, καὶ ἐξυπνο παιδί, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας μου» — ὅπως λέγει καὶ ἡ γιαιγιά μου.

Λοιπόν, κυρία νεράιδα, ἔχω νὰ σου ζητήσω μιὰ χάρι, — δηλαδὴ τρεῖς χάρες. Κά-με μου τὴν χά-ριν νὰ μού τες κάμης· καὶ τὲς τρεῖς, καὶ γρήγορα-γρήγορα μάλιστα. Ἀκου-σε, σὲ παρακαλῶ, νὰ σοῦ τες πῶ...

Ἀκουῖς;... Ἀρχίζω... Ἦθελα: Πρῶτον, νὰ τρέχω σὰν λαγουδάκι· δεύτερον, νὰ πετῶ σὰν πουλάκι· τρίτον, νὰ κο-λυμπῶ σὰν ψαρά...

«Κυρία νεράιδα...»

Δὲν ἐπρό-φθασε καὶ νὰ εἰπῇ, διότι ἐ-νοίωσε πῶς του ἔδωσαν μιὰ σπρωξιᾶ, μὰ τόσο δυ-νατὴ σπρωξιᾶ στὴν πλάτη, ὥστε ἐπῆρε δρόμο, καί, χωρὶς νὰ κα-ταλάβῃ πῶς, τοῦ ἐφάνηκε πῶς τὸν ἐτρα-βοῦσαν μὲ τὴν δυνάμιν ἐμπρός, ὥστε ἔτρεχε, ἔτρεχε, ἔτρεχε.

Δὲν ἔτρεχε σὰν ἕνα λαγουδάκι, ἀλλὰ σὰν δύο λαγουδάκια, σὰν τρία λαγουδά-κια, σὰν παραπολλὰ λαγουδάκια, ἂν πάρης τὰ τρεξίματά των, τὰ γράφεις τὸ ἕνα ἀποκάτω ἀπὸ τὸ ἄλλο, τραβήξης γραμμὴν, καὶ κάμης τὴν πρόσθεσιν.

«Ἀχ! παιδάκι μου, τί πρόσθεσις ἦ-ταν ἐκείνη!... ἡ καλλίτερα, τί πολ-λαπλασιασμός! Ποτέ του ὁ κύριος Πί-πης δὲν εἶχε τρέξῃ ἔτσι γρήγορα! Καί, νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθειαν, ἦτον εὐχαριστη-μένος ἀπὸ τὸ τρέξιμό αὐτό, ἀλλὰ ἡ καρδοῦλά του ἔκαμνε τὰν-τὰν-τὰν ἀπὸ τὴν ἀνησυχία του.

Ἄν ἐδλεπε τοῦλάχιστον τὴ νεράιδα! Μὰ τίποτε! Τοῦ κάκου ἐπῆδοῦσε καὶ ἐτιναζότανε, — ἀδύνατον νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι του. Ἐκείνη ἡ δύναμις τῆς τρε-χάλας τὸν ἐσερνε σκυφτό, σὰν νὰ ἦταν βατραχάκι πιασμένο στὸ ἀγκίστρι τοῦ ψαρά!

Κάποτε — κάποτε ἐκαταλάβαινε ὅτι δὲν ἐπατοῦσε κατὰ γῆς· καὶ τότε ἔκα-μνε κάτι πηδήματα, μὰ τί πηδήματα! Νά! ὅπως πηδᾷ ἡ γάτα ἀπὸ τὰ κερα-μίδια στὴ διπλὴν ταράτσα, ἢ ὅπως πη-δᾷ ἐκεῖνο τὸ ζῷον τῆς Αὐστραλίας ποὺ λέγεται κα γ γ ο υ ρ ο ὦ.

(Ἐπεται συνέχεια.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια.)

Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ ἐπιβάται δὲν ἐγλα-τέλειψαν τὸν κ. Πάττερσον εἰς τὴν κα-κὴν του μοῖραν. Ἐπῆγαιναν κάθε στιγ-μὴν καὶ ἐρωτοῦσαν πῶς ἐπερινοῦσε... Τοῦ ἔδιδαν συμβουλὰς, τοῦ ἐνθούμιζαν ὅτι τὸ συνταγολόγιον κατὰ τῆς ναυτί-ας εἶχε καὶ ἄλλας ὁδηγίας ἐναντίον της, καὶ ὁ κ. Πάττερσον, πειθηνιώτατος, δὲν παρέλειπε νὰ τας δοκιμάζῃ.

Ὁ Οὐμβέρτος Πέρκινς ἐπῆγεν εἰς τὴν τραπεζαρίαν καὶ ἐπῆρε ἕνα μπουκαλάκι μὲ ῥῶμι. Ἐγέμισε ἕνα ποτηράκι ἀπὸ αὐτὸ τὸ θερμαντικὸν ποτόν, καὶ ὁ κ. Πάττερσον τὸ ἐπὶ γουλίσες-γουλίσες.

Μίαν ὥραν ἀργότερα, ὁ Ἀἰζὲλ Βίκ-μπορν τοῦ ἔφερε ὀσμώμενον, καὶ ὁ κ. Πάττερσον ἐκατάπιε ἀπὸ αὐτὸ μιὰ με-γάλη κουταλιά.

Αἱ διαταράξεις ὅμως ἐξηκολούθησαν· κατέβαιναν ἔως τὴν στομαχικὴν κοιλό-τητα, καὶ τὸ κομμάκι τῆς ζάχαρης, τὸ ἐποῖον ἐβούτηξε στὸ κίβρ καὶ ἐδχλε στὸ στόμα του, δὲν ἤμπορεσε νὰ τας κατευνάσῃ.

Ἐπλησίαζε λοιπὸν ἡ στιγμή, καθ' ἣν ὁ κ. Πάττερσον θὰ ἠναγκάζετο νὰ κλεισθῇ εἰς τὸν θαλαμίσκον του, ὅπου ἦτο φόβος μήπως χειροτερεύσῃ τὸ κα-κόν. Ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὸν τὸν ἠρώ-τησεν ἂν εἶχε τηρήσῃ ὅλας τὰς προφυ-λάξεις, τὰς ὁποίας ὥριζε τὸ συνταγολό-γιον.

— Ναί, νά!... ἐτραύλισεν ὁ ἀγαθὸς οἰκονόμος, ἀνοίγων τὸ στόμα του ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον. Κρατῶ μάλιστα ἐπάνω μου ἕνα σακκουλάκι, τὸ ὁποῖόν μου ἔρραψεν ἡ κυρία Πάττερσον καὶ περιέχει λιγάνι ἁλάτι...

Ἀφοῦ λοιπὸν καὶ τὸ σακκουλάκι δὲν ἔφερε κανὲν ἀποτέλεσμα, ἀφοῦ, ὕστερα ἀπὸ τὴν φανελλέναν ζώνην ἐμεινεν ἀνω-ρελὴς καὶ τὸ ἁλάτι, τί νὰ κάμῃ ὁ ἄν-θρωπος;

Τὰς ἐπομένας τρεῖς ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ ἄνεμος ἐπνευσε δυνατώτερος, ὁ κ. Πάττερσον ἦτο φρικτὰ ἄρρωστος. Παρὰ τὰς ἐπιμόνους προσκλήσεις τῶν μαθητῶν, δὲν ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸν θαλαμίσκον του, ἀποβάλλων διὰ τοῦ σιδήματος τὰ σιτὰ καὶ «μηκέτι δυ-νάμενος ἐσθίειν» — ὡς θὰ ἔλεγεν, ἂν ἦτο εἰς κατὰστασιν νὰ μεταχειρισθῇ τὴν ἀρχαίαν.

Ἐνθυμήθη τότε ὅτι ἡ κυρία Πάττερ-σον εἶχε βάλῃ εἰς τὸ μπαούλο τοῦ ἕνα ἄλλο σακκουλάκι μὲ κουκούτσι ἀπὸ κε-ράσια. Κατὰ τὸ συνταγολόγιον τοῦ Βέρ-γαλ πάντοτε, — ἐφθανε νὰ βάλῃ κανεὶς ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὑγιεινὰ κουκούτσια εἰς τὸ στόμα του διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ναυτίαν ἢ νὰ ἐμρανισθῇ ἢ νὰ διαρκέσῃ. Λοιπόν, ἀφοῦ εἶχε ἐλδοκλήρον σακκουλάκι μὲ κουκούτσια, ὁ Μέντωρ μας ἤμπορεῖσε ν' ἀντικαταστήσῃ εὐκολὰ τὸ εἰρημένον κουκούτσι, ἂν τυχόν τὸ ἐκατάπιε.

Παρεκάλεσε λοιπὸν τὸν Λουδοβίκον Κλωδιὸν ν' ἀνοίξῃ τὸ σακκουλάκι μὲ τὰ κουκούτσια καὶ νὰ βγάλῃ ἕνα· τὸ ἐπῆ-ρε καὶ τὸ ἔβαλε ἀνάμεσα στὰ χεῖλη του. Ἀλλοίμονον! σχεδὸν ἀμέσως, τὸν ἐπια-σε λόξυγκας καὶ τὸ κουκούτσι ἐξεσπεν-δονίσθη! σὰν σφίρα ἀπὸ πιστολάκι!

Τί νὰ κάμῃ λοιπὸν;... Δὲν ἦσαν καὶ ἄλλα θεωραπευτικὰ μέσα; Τὰ εἶχεν ἐξαντλήσῃ ὅλα;... Ἀληθινά, δὲν ἦτο γραμμένον ὅτι ἐπρεπε νὰ τρώγῃ λίγος;... Μάλιστα, καὶ παρακάτω: νὰ μὴν τρώγῃ καθόλου...

Οἱ νεκροὶ μαθηταὶ δὲν ἤξευραν πλέ-ον πῶς νὰ τον περιποιηθοῦν, διότι ἦτο σχεδὸν ἀναίσθητος. Καὶ ὅμως δὲν τον ἄφιναι ποτὲ μόνον. Ἐγινώριζαν ὅτι οἱ ἱατροὶ συμβουλεύουν νὰ διασκεδάξῃ ὁ ἄρρωστος, νὰ διώκεται ἡ μελαγχολία, ἢ ὁποία συνήθως τον κυριεύει. Ἀλλὰ οὐδὲ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, τῶν ἀ-γαπημένων τοῦ κ. Πάττερσον, ἡ ἀνά-γνωσις ἐπετύγχανε νὰ φέρῃ τὸ ποθοῦ-μενον ἀποτέλεσμα.

Ἐπειδὴ ὅμως πρὸ παντὸς ἐχρειάζετο καθάρην ἀέρα, καὶ ὁ ἀέρας αὐτὸς ἔλει-πεν ἀπὸ τὸν θαλαμίσκον του, ὁ Οὐάγ-γας τοῦ ἐτοίμασε ἕνα στρώμα ἐπάνω στὸ κατὰστρωμα, ἐμπρός ἀπὸ τὸ κάσσο. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐπέσεν ὁ κ. Ὁράτιος Πάττερσον, πεπεισμένος, αὐτὴν τὴν φο-ράν, ὅτι ἡ ἐνέργεια καὶ ἡ θέλησις δὲν ἔκαμναν τίποτε ἐναντίον τῆς ναυτίας, καθὼς δὲν ἔκαμναν τίποτε αἱ διάφοροι ὁδηγίαι τοῦ συνταγολογίου του.

— Σὲ τί θέσιν εὐρίσκεται, ὁ καίμενος ὁ οἰκονόμος μας!... εἶπεν ὁ Ρογήρος Χινσδαίλ.

— Καλὰ λοιπὸν ἔκαμε καὶ ἔκαμε τὴν διαθήκην του, ἀπήντησεν ὁ Τζὼν Χέδχαρτ. Τὸ εἶπεν ἀστείχα, ἐννοεῖται, διότι ἐγνώ-ριζεν ὅτι δὲν πεθαίνουν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν.

Τέλος, τὸ ἀπόγευμα, ἐπειδὴ τοῦ ξα-ναγῆθεν ἡ διάθεσις πρὸς ἔμετον, παρ-νέβη ὁ ὑποχρεωτικὸς καμαρωτὸς λέγων:

— Κύριε, γνωρίζω ἕνα γιαντὶ ἀκό-μα, ποῦ ἐπιτυγχάνει κάποτε...

— Λοιπὸν μπορεῖ καὶ τώρα νὰ ἐπι-τύχῃ, ἐπιθύρουν ὁ κ. Πάττερσον, ἂν εἶνε καίριος ἀκόμα... Τί γιαντὶ εἶνε;

— Νὰ κρατῇτε ἕνα λεμόνι στὸ χέρι, σ' ὅλο τὸ τα-ξίδι... μέρα καὶ νύκτα...

— Δωστέ μου ἕνα λεμόνι, ἐ-ψιθύρουν ὁ κ. Πάττερσον, μὲ φωνὴν δικιο-πτομένην ἀπὸ σπασμούς.

Ὁ Οὐάγγας δὲν τοῦ ἔλεγε διὰ νὰ χωρα-τεύσῃ. Τὸ λε-μόνι περιλομ-βάνεται εἰς τὴν σειρὰν τῶν φαρ-μάκων, τὰ ὁ-ποῖα ἐφάντα-σθησαν οἱ εἰ-δικοὶ ἱατροὶ ἐ-ναντίον τῆς ναυτίας. Δυσ-τυχῶς καὶ αὐ-τὸ δὲν ἐφάνη ἀποτελεσματι-κώτερον ἀπὸ τὰ ἄλλα. Εἰς μάτην ὁ κ. Πάττερσον, πεῦ εἶχε κα-ταντήσῃ πειρὸ κίτρινος καὶ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ἔσπερ οὐδέος ὁ-πωρικόν, τὸ ἐ-βαστοῦσε μέσα στὸ χέρι του καὶ τοῦ ἐσφιγγε μὲ τὰ πέντε δάκτυλά του διὰ νὰ βγάλῃ τὸ ζουμί του· δὲν ἠσθάνθη καμμίαν ἀ-νακούφισιν, καὶ ἡ καρδιά του ἐξηκο-λούθησε νὰ σείεται καὶ νὰ ταράσσεται μέσα στὸ στήθος του.

Μετὰ τὴν τελευταίαν αὐτὴν ἀπόπειραν, ὁ κ. Πάττερσον ἐδοκίμασε νὰ φορέσῃ ματογυῖα βαμμένα μὲ κόκκινον χρώμα καὶ ἐπιχρισμένα μὲ καρμίνιον. Ἀλλ' οὔτε αὐτὸ ἐπέτυχεν, καὶ τὸ φαρμακεῖον τοῦ πλοίου εἶχεν ἐξαντληθῇ πλέον. Ὅσον καιρὸν θὰ εἶχεν ὁ κ. Πάττερσον τὴν

ἀντυχὴν νὰ εἶνε ἄρρωστος, θὰ ἦτο ἄρ-ρωστος, — καὶ δὲν ἔμεινε πλέον τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ περιμένῃ νὰ ἐνεργήσῃ ἡ φύσις.

Ἐν τούτοις, μετὰ τὸν καμαρωτὸν, ἦλθε καὶ ὁ Κόρτης νὰ προτείνῃ καὶ αὐτὸς ἕν ἄλλο δραστηκώτατον φάρμακον.

— Ἐχετε πολὺ θόρρος, κύριε Πάτ-τερσον; ἠρώτησε.

Μὲ μίαν κίνησιν τῆς κεφαλῆς, ὁ κ. Πάττερσον ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἦτο βέ-βαιος ἂν εἶχε.

— Περὶ τίνος πρόκειται; ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὸν, ὁ ὁποῖος δὲν εἶ-

αντυχὴν νὰ εἶνε ἄρρωστος, θὰ ἦτο ἄρ-ρωστος, — καὶ δὲν ἔμεινε πλέον τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ περιμένῃ νὰ ἐνεργήσῃ ἡ φύσις.

Ἐν τούτοις, μετὰ τὸν καμαρωτὸν, ἦλθε καὶ ὁ Κόρτης νὰ προτείνῃ καὶ αὐτὸς ἕν ἄλλο δραστηκώτατον φάρμακον. — Ἐχετε πολὺ θόρρος, κύριε Πάτ-τερσον; ἠρώτησε. Μὲ μίαν κίνησιν τῆς κεφαλῆς, ὁ κ. Πάττερσον ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἦτο βέ-βαιος ἂν εἶχε. — Περὶ τίνος πρόκειται; ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὸν, ὁ ὁποῖος δὲν εἶ-

αντυχὴν νὰ εἶνε ἄρρωστος, θὰ ἦτο ἄρ-ρωστος, — καὶ δὲν ἔμεινε πλέον τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ περιμένῃ νὰ ἐνεργήσῃ ἡ φύσις.

Ἐν τούτοις, μετὰ τὸν καμαρωτὸν, ἦλθε καὶ ὁ Κόρτης νὰ προτείνῃ καὶ αὐτὸς ἕν ἄλλο δραστηκώτατον φάρμακον. — Ἐχετε πολὺ θόρρος, κύριε Πάτ-τερσον; ἠρώτησε. Μὲ μίαν κίνησιν τῆς κεφαλῆς, ὁ κ. Πάττερσον ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἦτο βέ-βαιος ἂν εἶχε. — Περὶ τίνος πρόκειται; ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὸν, ὁ ὁποῖος δὲν εἶ-

αντυχὴν νὰ εἶνε ἄρρωστος, θὰ ἦτο ἄρ-ρωστος, — καὶ δὲν ἔμεινε πλέον τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ περιμένῃ νὰ ἐνεργήσῃ ἡ φύσις.

Ἐν τούτοις, μετὰ τὸν καμαρωτὸν, ἦλθε καὶ ὁ Κόρτης νὰ προτείνῃ καὶ αὐτὸς ἕν ἄλλο δραστηκώτατον φάρμακον. — Ἐχετε πολὺ θόρρος, κύριε Πάτ-τερσον; ἠρώτησε. Μὲ μίαν κίνησιν τῆς κεφαλῆς, ὁ κ. Πάττερσον ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἦτο βέ-βαιος ἂν εἶχε. — Περὶ τίνος πρόκειται; ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὸν, ὁ ὁποῖος δὲν εἶ-

αντυχὴν νὰ εἶνε ἄρρωστος, θὰ ἦτο ἄρ-ρωστος, — καὶ δὲν ἔμεινε πλέον τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ περιμένῃ νὰ ἐνεργήσῃ ἡ φύσις.

Ἐν τούτοις, μετὰ τὸν καμαρωτὸν, ἦλθε καὶ ὁ Κόρτης νὰ προτείνῃ καὶ αὐτὸς ἕν ἄλλο δραστηκώτατον φάρμακον. — Ἐχετε πολὺ θόρρος, κύριε Πάτ-τερσον; ἠρώτησε. Μὲ μίαν κίνησιν τῆς κεφαλῆς, ὁ κ. Πάττερσον ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἦτο βέ-βαιος ἂν εἶχε. — Περὶ τίνος πρόκειται; ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὸν, ὁ ὁποῖος δὲν εἶ-

αντυχὴν νὰ εἶνε ἄρρωστος, θὰ ἦτο ἄρ-ρωστος, — καὶ δὲν ἔμεινε πλέον τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ περιμένῃ νὰ ἐνεργήσῃ ἡ φύσις.

Ἐν τούτοις, μετὰ τὸν καμαρωτὸν, ἦλθε καὶ ὁ Κόρτης νὰ προτείνῃ καὶ αὐτὸς ἕν ἄλλο δραστηκώτατον φάρμακον. — Ἐχετε πολὺ θόρρος, κύριε Πάτ-τερσον; ἠρώτησε. Μὲ μίαν κίνησιν τῆς κεφαλῆς, ὁ κ. Πάττερσον ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἦτο βέ-βαιος ἂν εἶχε. — Περὶ τίνος πρόκειται; ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὸν, ὁ ὁποῖος δὲν εἶ-

αντυχὴν νὰ εἶνε ἄρρωστος, θὰ ἦτο ἄρ-ρωστος, — καὶ δὲν ἔμεινε πλέον τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ περιμένῃ νὰ ἐνεργήσῃ ἡ φύσις.

Ἐν τούτοις, μετὰ τὸν καμαρωτὸν, ἦλθε καὶ ὁ Κόρτης νὰ προτείνῃ καὶ αὐτὸς ἕν ἄλλο δραστηκώτατον φάρμακον. — Ἐχετε πολὺ θόρρος, κύριε Πάτ-τερσον; ἠρώτησε. Μὲ μίαν κίνησιν τῆς κεφαλῆς, ὁ κ. Πάττερσον ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἦτο βέ-βαιος ἂν εἶχε. — Περὶ τίνος πρόκειται; ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὸν, ὁ ὁποῖος δὲν εἶ-

«Ἐγέμισε ἕνα ποτηράκι...» (Σελ. 156, στ. γ'.)

χεν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ναυτικὴν Θε-ραπευτικὴν.

— Ἀπλούστατα, νὰ καταπιῇ ἕνα ποτήρι νερό τῆς θαλάσσης... ἀπήντη-σεν ὁ Κόρτης. Αὐτὸ καμμία φορὰ κά-μνει... ἔκτακτα πράγματα.

— Θέλετε νὰ δοκιμάσετε, κύριε Πάτ-τερσον; ἠρώτησε ὁ Οὐμβέρτος Πέρκινς.

— Δοκιμάζω, εἰ καὶ ἂν εἶνε! ὠλό-λυξεν ὁ ἀτυχὴς οἰκονόμος.

— Βέβαια, εἶπεν ὁ Τωνῆς Ρενώ, δὲν θὰ πῆτε ὅλην τὴν θάλασσαν...

— "Οχι... ένα ποτήρι μονάχα, ἐ πρόσθεσεν ὁ Κόρτης.

"Ερρίψε τότε ἕναν κουβά εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τὸν ἀνέσυρε γεμάτον μὲ διαυγέστατον νερό.

Ὁ κ. Πάττερσων, — καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τὸ θάρρος του ἦτο ἔκτακτον, — δὲν ἠθέλησεν ν' ἀφήσῃ λαβὴν εἰς τὴν κατηγορίαν ὅτι δὲν ἐδοκίμασε τὰ πάντα. Ἀνεσηκώθη λοιπὸν εἰς τὸ στρώμα του, ἔπιασε μὲ τρεμουλιαστὸ χεῖρ τὸ ποτήρι, τὸ ἔβρεν εἰς τὰ χεῖλη του καὶ ἐρροῦρηξεν ἀρκετὸ νερό.

Αὐτὸ πλέον ἦτο τὸ τελευταῖόν του. Ποτὲ τὸν ἐμετὸν δὲν συνώδισαν τέτοιου εἶδους σπασμοί, συσπάσεις, συστροφαί, συστολαί, διαστολαί, ἀποχρέμψεις, ὠρυγμοὶ καὶ ὅλα τὰ παρεπόμενα τοῦ τελευταίου βαθμοῦ τῆς ναυτίας, τὰ ἵποτα τὸν ἔκαμαν τὸν δυστυχῆ νὰ χάσῃ τὴν συναίσθησιν τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου.

— Ἀδύνατον νὰ τὸν ἀφήσωμεν ἐδῶ εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν· καλλιτέρες θὰ εἶνε στὴν καμπύνα του... εἶπεν ὁ Δουδοβίκος Κλωδίων.

— Τώρα πεῖθαι πρέπει νὰ τὸν γώσωμεν στὴν κουκέττα του, διεκήρυξεν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ, καὶ νὰ μὴν τὸν βγάλωμεν πρὶν φθάσωμεν εἰς τὸν Ἀγίον Θωμᾶν! Ἰσως-ἴσως ἐσκέπτετο ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ ναύκληρος ὅτι, ἂν ὁ κ. Πάττερσων ἐξέπνεε πρὶν φθάσῃ εἰς τὸς Ἀντίλλας, θὰ ὠλιγόστευε κατὰ ἐπακοσίας λίρας τὸ πῶς πού ἐπρόκειτο νὰ μοιρασθῶν οἱ σύντροφοί του καὶ αὐτός!

Ἐφώναξεν ἀμέσως τὸν Κέρτην νὰ βοηθήσῃ τὸν Οὐάγγαν διὰ νὰ μεταφέρουν τὸν ἀσθενῆ. Τὸν μετέφεραν καὶ τὸν ἐπλάγιασαν χωρὶς αὐτὸς νὰ αἰσθανθῇ διόλου τί ἔκαμναν τὸ σαρκίον του.

Καὶ τότε, ἀφοῦ τὰ ἐσωτερικὰ φάρμακα ἀπεδείχθησαν ἀνωφελῆ, ἀπεφάσισαν νὰ βάλουν εἰς ἐνέργειαν τὰ ἐξωτερικὰ φάρμακα, τὰ ὁποῖα θὰ ἔφεραν ἴσως κάποιο ἀποτέλεσμα. Ὁ Ρογῆρος Χινσδαὶλ ἐπρότεινε νὰ περιορισθῶν, πρὸς τὸ παρὸν, εἰς τὴν μόνην ὁδηγίαν τοῦ περιφήμου συνταγολογίου, ἡ ὁποία δὲν εἶχε δοκιμασθῇ ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἤλπιζαν εὐχάριστα ἀποτελέσματα.

Ὁ κ. Πάττερσων δὲν ἤμπορουσε νὰ κάμῃ οὔτε μίαν χειρωνακτικὴν διαμαρτυρίαν, καὶ ἂν ἀκόμη τὸν ἐγδερναν ζωντανόν. Δὲν τὸν ἔγδαρσαν, ἀλλὰ τὸν ἐγδυσαν ἕως τὴν μέσην, καὶ ὑπέβαλαν τὸν στόμαχόν του εἰς ἐπανειλημμένας ἐντριβὰς μὲ ἕνα πανὶ βρεγμένο εἰς ὑγρὸν κολλώδες.

Μὴ φαντάζεσθε ὅτι ὁ ἀγαθὸς οἰκονόμος ὑπεβλήθη εἰς ἀπαλὸν καὶ κανονικὸν τρίψιμο, προερχόμενον ἀπὸ ἐλαφρὸν καὶ θωπευτικὸν χεράκι! Κἀκεῖ ἄλλο!... Ὁ χεροδύναμος Οὐάγγας, μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν μυῶν του, ἐξετέλεσε τὸ ἔργον ἐκεῖνο τόσο ἐυσυνειδήτως, ὥστε

ὁ κ. Ὁράτιος Πάττερσων ἔργον δικαιοσύνης θὰ ἔπραττεν, ἂν ἐτριπλασίαζε τὸ φιλοδώρημά του εἰς τὸ τέλος τοῦ ταξιδίου...

Ἐπὶ τέλους, εἴτε διὰ τὸν ἕνα εἴτε διὰ τὸν ἄλλον λόγον, ἴσως, διότι, ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο, ἡ φύσις ἀναγκῆς τὰ δικαιώματά της ὡς ὑπέρτατος κυρίαρχος, ἴσως διότι ὁ ἀσθενὴς εἶχε τότε κενὸν τὸν στόμαχον, ὥστε καὶ αὐτὸς, ὅπως ἡ φύσις ἤρριξε, ἔπαιον στρέφεται τὸ κενόν, εἶδαν τὸν Μέντορα οἱ νεαροὶ φίλοι του νὰ κάμνῃ νεῦμα ὅτι δὲν ἀντιῆχε πλέον. Κατόπιν, ἐγύρισε μὲ τὸ πλευρόν, ἐστήριξε τὸν στόμαχόν του εἰς τὴν σάνδα τῆς κουκέττας του, καὶ ἔπεσεν εἰς τελεῖαν ἀναισθησίαν.

Οἱ σύντροφοί του τὸν ἀφῆσαν ν' ἀναπαυθῇ, ἔτοιμοι νὰ σπείσουν εἰς βοήθειάν του, ἅμα τοὺς ἐφώναξε. Ἐπὶ τέλους, ἦτο ἀδύνατον νὰ πάρῃ ἀπάνω του ὁ κ. Πάττερσων πρὶν τελεσιώσῃ τὸ ταξίδι, ν' ἀνακτήσῃ πλήρῃ τὴν κυριότητα τῶν ψυχικῶν καὶ σωματικῶν δυνάμεών του, παρὰ μόνον ὅταν ἐπαύσῃ τὸ πόδι του εἰς τὴν πρώτην νῆσον τοῦ ἀντικλιννοῦ ἀρχιπελάγους. Ἀλλὰ, βεβαίως, αὐτὸς ὁ σοβαρὸς καὶ πρακτικὸς ἄνθρωπος θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ θεωρῇ σφαλὲρὸν καὶ ἀπατηλὸν ἐκεῖνο τὸ περιφημὸν συνταγολόγιον τοῦ Βέργαλ, τὸ ὁποῖον τὸ σπιν τῶ ἐνέπνεεν ἐμπιστοσύνην καὶ τὸ ὁποῖον περιέχει 28 σωστάς ὁδηγίας!...

Ποῖος ἔξερει;... Ἰσως ἔπρεπε νὰ μὴ δώσῃ πιστὴν παρὰ εἰς μὴν τὴν εἰκοστὴν ὁγδόην ὁδηγίαν, ἡ ὁποία διελάμβανε κατὰ λέξιν τὰ ἑξῆς:

«Νὰ μὴν κάμνετε τίποτε, ἂν θέλετε νὰ προφυλαχθῆτε ἀπὸ τὴν ναυτίαν!»

(Ἐπεται συνέχεια)

N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Ἀριελ ἐπῆγε τὴν παρμονὴν τῆς Πρωτομαγίας εἰς τὰ Πατήσια, καὶ ἔφαγε, ἕνα καὶ μεγάλου συνωστισμοῦ, εὐρέθη ὑπὸ τοὺς τροχοὺς μῆς ἀνάξης.

Εὐτυχῶς δὲν ἔπαθε τίποτε σοβαρὸν, καὶ ὅταν ἐσηκώθη εἶχεν ὄρεξιν καὶ εὐρύλογιαν.

— Ὅρστε! ἔλεγε ξεσκονίζομενος· ἦλθα νὰ δρέψω ρόδα, καὶ μὲ ἔδρεψεν ἡ ρόδα!...

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Ἀθηναίου

Μικρὸς ἐπαίτης, κρατῶν ἄνθη, θρηνολογεῖ: — Ἀχ, κύριοι!... ἀγοράστε μου αὐτὰ τὰ λουλούδια!... Δυστυχῆ με!... Ὁ πατέρας μου εἶνε στὴ φυλακὴ, ἡ μητέρα μου πέθανε, καὶ ἂν γυρίσω σὸ σπίτι τὸ βράδυ χωρὶς λεπτὰ... θὰ με ἀρχίσουν καὶ οἱ δύο σὸ ξύλο.

Ἐστῆλη ὑπὸ Κ. Δ. Μικροῦ

Ἡ μικρὰ Κική, ἡ ὁποία μόλις ἤρριξε νὰ μανθάνῃ τὸ ἀλφάβητον, παρετήρησε τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἀνεγίνωσκεν ὁ πατήρ της, καὶ ἀναγνώρισεν μερικὰ στοιχεῖα τοῦ ἀλφάβητου, τρέχει εἰς τὴν μητέρα της περιχαρὴς: — Μαμά! φωνάζει! τὰ ἴδια γράμματα διαβάσαμε μὲ τὸ μπαμπά!

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Νικητοκόρου

ΔΙΑΠΛΑΣΤΙΚΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΥΤΗΝ τὴν ἐβδομάδα ἔλθεν ἡ προθεσμία τῆς Ἰς Κυριακῆς καὶ ἔλαβαν ἕνα σωρὸ ἀπαντήσεων. Ὅσοι ἔστειλαν μόνον ἀπάντησιν, χωρὶς ἐπιστολήν, δὲν θὰ ἴδουν τὸν ὅμα τῶν εἰς τὴν ἄλληλογραφίαν, διότι εἶνε πολλοὶ καὶ δὲν ἔχω τόπον. Ἀς περιμένουν! Ἀποτελέσματα, — τὰ ὁποῖα δὲν θάγγισον, — καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πλέον θὰ μάθουν ἂν ἐλήφθῃ ἢ ὄχι ἡ ἀπάντησις των. Ὑπεθυμίζω τὴν προθεσμίαν τοῦ Φωτογραφικοῦ Διαγωνισμοῦ, ἡ ὁποία λήγει τὴν 10 Μαΐου, δηλαδὴ μεθαύριον.

Καὶ αἱ δύο ἐπιστολαὶ σου, Πολικὲ Ἀστὴρ, μοῦ ἤρσαν πολὺ. Ὅσον διὰ τὴν πρότασίν σου, ἡ ὁποία μαρτυρεῖ ζωὴν ἐνδιαφέροντος, σου παρατηρῶ, ὅτι με 12 δραχμάς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἔχωμεν φύλλον δεκαεξαετίδων καὶ ἁ Σάββατον. Ἐπειτα, τὸ νὰ ἐρωτηθῶν οἱ φίλοι μου ἂν παραδέχονται ἀπλῶς τὴν αὐτίστην τῆς συνδρομῆς, αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε. Ὅσοι εἰμποῦν νὰ εἴπουν αἱ, καὶ ὅσοι νὰ μὴ μείνουν οὔτε οἱ μισοί. Ἐνα πρᾶγμα εἰμποῦν νὰ γίνῃ: νὰ δοκιμασθῇ πάλιν ἡ ἐμπροχικὸς ψευδογραφία, τὴν ὁποῖαν εἶχα κάμῃ καὶ ἄλλοτε. Ἀλλὰ περὶ τούτου θὰ σκεφθῶ.

Βέβαια, Μικρὰ τοῦ Σανταρόζα, ὅταν προκηρυχθῇ ὁ Διαγωνισμός, νὰ μου στείλῃς τὸ Ἀλφάβητον καὶ τὰ ἄλλα. Ποιήματα δὲς καὶ μικρὰ διηγήματα, ὅχι ποτὲ δὲν δημοσιεύω ἔργα συνδρομητῶν μου. Δι' αὐτὸ σὰς συνιστῶ πάντοτε τὴν προσεκτικὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ὀδηγοῦ, διὰ νὰ μὴν κάμνετε τέτοια λάθη καὶ διὰ νὰ μὴ τρέφεσθε μὲ ματαλὰς ἐλπίδας. Ἀλλ' ὅμως, ὑπάρχει, καὶ περιοδικὰ πού δημοσιεύουν ἔργα τῶν συνδρομητῶν των, ἄλλ' αὐτὰ ἔνα κακὸν ἔχουν: ὅτι δὲν τὰ διαβάζει κανεὶς.

Πάντοτε σοῦ ἀπαντῶ, Ἀρμονία τοῦ Κόσμου. Ἀλλ' αἱ ἐπιστολαὶ σου δὲν εἶνε ἀκόμη δι' Εὐσῆμα. Πρέπει νὰ μου γράψῃς συχνὰ διὰ νὰ συνεισθῇς. Πρῶτον νὰ καλλιγράψῃς ὅσον εἰμποῦν, ἔπειτα νὰπορεύῃς τὰ σπουδαιότερα, καὶ τρίτον νὰ προσέχῃς πολὺ νὰ μὴ κάμνῃς ὀρθογραφικὰ λάθη. Προσπάθειε νὰ κατορθώσῃς αὐτὰ τὰ τρία πού σου λέγω, καὶ ἐγώ, μόλις ἴδω τὴν περσικήν προσπᾶθειαν ἐκ μέρους σου, νὰ ἰδῇς πῶς θὰ σοῦ τὴν ἀνταμείψω.

Ἐγέλασα πολὺ με τὸν βομβαρδισμόν τοῦ γραφέου σου, Νιαγάρα [Ε] καὶ μ' εὐχαρίστησιν μου ἐδιάβασα τὸ διηγημά σου. Ἀλλὰ σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ το δημοσιεύσῃς· πονεῖν. Δὲν εἶνε ἀκόμη καιρὸς διὰ νὰ δημοσιεύσῃς. Τὸ ἔδωκα εἰς καὶ εἰς ἄλλους πολὺ μεγαλητέρους σου.

Πάρετε παράδειγμα ἀπὸ τὴν Μυστηριώδη Φύσιν! Ἀρραβωνισμένην, εἰς τὰς παραμονὰς τοῦ γάμου της, μὲ τόσας ἀσχολίας, — ἐξυρετε τί θὰ πῇ πρὶνταί, — καὶ ὅμως ὅδεν λησμονεῖ τὰ καλὴν τῆς καὶ καὶ μὲ στέλλει ἑκατέρωθεν τὴν ἀπάντησιν της διὰ τὴν 16ην Κυριακὴν. Πάρετε παράδειγμα!

Πολὺ τῆς ἤρσε τῆς Αὔρας τοῦ Πηλίου ἡ ἰδέα τοῦ Λόρδου Χότ, καὶ ὡς σύνθημα προτείνει τὰς λέξεις: Διὰ πλάσις-Ἐσπάρθω. Μοῦ ὅμως εἶνε ἀκόμη καιρὸς διὰ νὰ δημοσιεύσῃς. Τὸ ἔδωκα εἰς καὶ εἰς ἄλλους πολὺ μεγαλητέρους σου.

Πάρετε παράδειγμα ἀπὸ τὴν Μυστηριώδη Φύσιν! Ἀρραβωνισμένην, εἰς τὰς παραμονὰς τοῦ γάμου της, μὲ τόσας ἀσχολίας, — ἐξυρετε τί θὰ πῇ πρὶνταί, — καὶ ὅμως ὅδεν λησμονεῖ τὰ καλὴν τῆς καὶ καὶ μὲ στέλλει ἑκατέρωθεν τὴν ἀπάντησιν της διὰ τὴν 16ην Κυριακὴν. Πάρετε παράδειγμα!

Πολὺ τῆς ἤρσε τῆς Αὔρας τοῦ Πηλίου ἡ ἰδέα τοῦ Λόρδου Χότ, καὶ ὡς σύνθημα προτείνει τὰς λέξεις: Διὰ πλάσις-Ἐσπάρθω. Μοῦ ὅμως εἶνε ἀκόμη καιρὸς διὰ νὰ δημοσιεύσῃς. Τὸ ἔδωκα εἰς καὶ εἰς ἄλλους πολὺ μεγαλητέρους σου.

Πάρετε παράδειγμα ἀπὸ τὴν Μυστηριώδη Φύσιν! Ἀρραβωνισμένην, εἰς τὰς παραμονὰς τοῦ γάμου της, μὲ τόσας ἀσχολίας, — ἐξυρετε τί θὰ πῇ πρὶνταί, — καὶ ὅμως ὅδεν λησμονεῖ τὰ καλὴν τῆς καὶ καὶ μὲ στέλλει ἑκατέρωθεν τὴν ἀπάντησιν της διὰ τὴν 16ην Κυριακὴν. Πάρετε παράδειγμα!

Πολὺ ὄρθαι αἱ παρατηρήσεις σου, Ἐλλην Ἀθλῆτα — [ΕΕ] διὰ τὴν ὁρασιότητά σου καὶ θαυρᾶ ἐπιστολήν, — ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἀντιγράφους καὶ στέλλοντας κλοπιμαίας Ἀσκήσεις. Ἀλλ' ὅμως, ἡ μεγαλητέρη εὐχαρίστησις, τὴν ὁποῖαν εἰμποῦν νὰ αἰσθανθῇ κανεὶς, εἶνε ὅταν ἐπιτυχῶς νὰ συνθεῇ μίαν ὥραϊαν Ἀσκήσιν. Οὕτῃ δὲ δημοσιεύσῃς, οὔτε τὸ εὐσημον. Οὔτε τὸ βραβεῖον δὲν ἀντισταθμίζουσιν τὴν πρώτην αὐτὴν καὶ ἀγνὴν χαρὰν. Καὶ ἅμα λείψῃ αὐτὴ, δὲν εἰσέωρ πλεόν τί μένει... Πραγματικῶς ἀκατανόητοι ἄνθρωποι αὐτοὶ οἱ ἀντιγράφεῖς!

Ἐτελείωσε! Ἡ φίλη μου Ναυσικά [ΕΕΕ] εἶνε πλέον πρώτης τάξεως ἐπιστολογράφος! Γράφει ἀκριβῶς ἀπὸ ἐκείνας τὰς ἐπιστολάς που θέλω καὶ πού μου ἀρέσουν. Τὴν σημερινὴν της θὰ τὴν δημοσιεύσω ὁλόκληρον καὶ εἰς πρώτην εὐχαρίαν, — ἴσως μάλιστα εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον, — διὰ νὰ ἴδωσιν ὅλοι πῶς ἐπιθυμῶ νὰ μου γράφουν, καὶ τί ἐννοοῦσα προχθὲς ὅταν σὰς ἔλεγα περὶ ἐπιστολῶν καὶ ἐξεχώριζα τὰς καυτὰς ἐπιστολάς ἀπὸ τὰς περιγραφὰς, τὰς θεωρητικὰς καὶ τὰς ἐκθεσιαῖς ἰδεῶν.

Ἐλάβα καὶ τὸ 3ο φύλλάδιον τῆς... τῆς... τῆς... Ὁλασσόσταραχῆς, τὸ μνησιαὺ καὶ χειρογράφον περιόδικον, τὸ ὁποῖον ἐκδίδου ἡ Κάκια, ἡ Παλλὰς καὶ ὁ Γιαννάκης Δράκος. Ἐθαύμασα πάλιν τὰς ὥραιας τὸν ὑδατογραφίαν, καὶ τὴν ὑπομνήν των μικρῶν συντακτῶν, οἱ ὁποῖοι εὐρύναν τὸν ἡμετέρον παιγνίδι, διὰ νὰ περνοῦν τὸν καιρὸν των.

Πρόξας ὁ Νικίου μου ἤρσε πᾶρα πολὺ, — μοῦ γράφει ἡ Συννεσφόδης Ἡμέρα [Ε]. — Ἡ ζωὴ τοῦ ἀρχαίου μικροῦ Ἀθηναίου περιγράφεται εἰς τὸ βιβλίον αὐτὸ τὸν ὥραϊον, ὥστε σὲ βεβαίως ἐξήλυσεν νὰ ἐξοῦσα τότε. Ὁ Πρόξας σου μ' ἔκαμε νὰ γυρίσω καλλιτέρας καὶ νὰ γὰρ πᾶς περισσύτερον τοὺς ἀρχαίους καὶ προγόνους. Κάθε Ἑλληνόπουλος πρέπει νὰ τὸ ἀναγνώσῃ... — Σοῦ ἔστειλα διὰ τὴν μικρὰν σου ἀδελφὴν τὴν «Νίναν» καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ τῆς ἀρεσθῇ πολὺ. Φίλησέ μου τὴν. Ναί, εἶδες τί ἀριστοτέλεσμα πού ἦτο τὸ «Ἐλεφαντόπουλον»;

Βεβαίως, Βαρναλγούσα Ὁρραφί, δὲν ἔλαβα τὰς ἐπιστολάς σου, εἰδὲμ ἁδύνατον ἦτο νὰ μὴ σου ἀπαντήσω, ἔστω καὶ μὲ δύο λέξεις. Ὅσον διὰ τὸ Σῆμα, νομίζω καὶ ἐγὼ ὅτι τώρα πού σορεῖς βαρὺ πένθος, δὲν κάμνει νὰ τὸ βάλῃς. Ἐνα ἔτος ὅμως πού σου λέγουν, μοῦ φαίνεται πολὺ. Ἐξ ἡμῶν εἶνε ἀρκετό. Ὅπως δὲ ποτε καθεὶς ἔχει τὰς συνθέσεις του, ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ βαρὺ πένθος ἐσυντομεύθη! Ἄλλοι εἰμποῦν νὰ το συνεισθῶν μακρότερον, — ἐξύρω καὶ ἐγώ!

Νὰ καὶ ὁ Πίθηκος τοῦ Βορρέου πού ἐτύπωσεν ἐπισκεπτήριον μὲ τὸ ψευδώνυμόν του. Πολὺ καλὰ. Εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχὰς καὶ περικύματα δὲ ἐντυπώσεως.

Πολὺ εὐμορρα μετέφρασε τὸ διηγημα ἐκεῖνο ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, Μακρολαίμη [ΕΕ], καὶ ἐλπίω ὅτι θὰ διαπρέψῃ: εἰς τὸν Διαγωνισμόν μας. Περὶ τῆς ἄλλης ὑποθέσεως, σοῦ ἔγραψεν ὁ κ. Π. καὶ περιμένει ἀπάντησιν σου.

Ἐνα κοῦτι μὲ ὠραϊότητα συρτανὰ λουκούμια μοῦ ἔστειλεν ἡ ἐν Σύρῳ ἀγαπητὴ μου φίλη Δέσποινα Χούμη. Τὴν εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὸ γλυκὺ δῶρον της, καὶ ἰδιαίτερος ὁ Ἀναγνώστης, ὁ ὁποῖος τρελαίνεται διὰ τὰ λουκούμια, τὰ ὁνομάζει δὲ πῶς νομίζετε; — λουκούμια ἰπείδη τὰ στέλλει ἡ Χούμη!!

Ἀκούει ποῦ δὲν τὸ νομίζω, Μὲς δούχαν! Διατὶ ὄχι; Τὸ δυσκολότερον ἀλλὰ καὶ τὸ εὐκολότερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου εἶνε τὸ βραβεῖον. Καὶ νὰ ἴδῃς ποῦ ἐκεῖ πού δὲν τὸ περιμένει, — τοσοῦτ' ἔστω ἔλθῃ. Ἐχεις ὅμως μέγα λάθος νὰ νομίζῃς τί δὲν μ' εὐχαριστοῦν αἱ ἐπιστολαὶ σου. Ἀπειναντίας!

Πραγματικῶς, Γιαροῦμπε [ΕΕ], ὅλας αὐτὰς τὰς ὠφελείας ἔχει ὁ συνδρομητὴς μου, καὶ τὰς ἀκριβέστες πιστότητας. Βλέπετε ὅμως ὅτι διὰ νὰ τὰς ἔχῃ, πρέπει νὰ μου γράφῃ, νὰ κινῆται,

νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς, εἰς Ἀθλῆτα — καὶ ὄχι νὰ ἀφίην νὰ περνοῦν δύο χρόνια χωρὶς μίαν ἐπιστολήν, ὅπως ἔκαμες σύ. Ἐλπίσω δὲ δὲν θὰ το ἐξακαμάξῃς.

Ὅχι ὅμως: πάλι καὶ νὰ φέρῃ κανεὶς τὸ φαγητὸν του, διὰ νὰ λύσῃ ἕνα ἴριον, καὶ ὅσοι νὰ τρώγῃ ὄχι μόνον κρύο φαγὶ ἀλλὰ καὶ ζεστὲς φυλῆς ἀπὸ τὸ μπαμπά του! Ἐτοί μ' ἔκαμε προχθὲς ὁ Ἀστερεὶς Ὀδρανός, ἀλλὰ καὶ αὐτός. Ἐλπίσω, δὲν θὰ το ἐξακαμάξῃ. Πᾶν μέτρον ἄριστον!

Δέκα μῆνας εἶχε νὰ μου γράφῃ ὁ Ἀριστοκροδὸν Πόδηλάτης. Καὶ μοῦ γράφει σήμερον διὰ νὰ μου ἀναγγεῖλῃ τὸν θάνατον μιᾶς συνδρομητρίδος μου, πολὺ γνωστῆς: εἰς τὸν κύκλον μας, ἡ ὁποία ὅμως... ποτὲ δὲν ὑπῆρξε συνδρομητρίξ μου. — Νὰ ἴδω τώρα μετὰ πόσους μῆνας θὰ μοῦ ἐξαγαγῇ ὁ Ἀριστοκροδὸν Πόδηλάτης.

Μὰ φυσικὰ, Ταπεινὸ Γιασεμί [ΕΕ], ἀπὸ τὸ «Ἐλεφαντόπουλον» τὸ ἔγραψεν ὁ μεγαλειότερος συγγραφεὺς τῆς Ἀγγλίας, δὲν ἤμπορῶσε παρὰ νὰ εἶνε ἀριστοτέλεσμα. Μόνον τὰς εἰκόνας του νὰ βλέπῃ κανεὶς, μὲ τὰς σημειώσεις τοῦ συγγραφέως ἀπὸ κάτω, ξεκαρδίζεται ἀπὸ τὰ γέλια. Ἀλλὰ... πάντα πρέπει νὰ εἶνε ὁλόκληρον ἔξυπνος, καὶ νὰ ἔχῃ γούστον, καὶ νὰ καταλαβαίνει ἀπὸ τέτοια. Δι' αὐτὸ βάτω τόσον ὥραϊα διηγήματα, διὰ νὰ ἀναπτύσω ὄχι μόνον τὸν νοῦν σας, ἀλλὰ καὶ τὴν καλαισθησίαν σας.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΩΝ

25. — Ἡ Ναυσικά ἀπὸ τὴν Κέρκυραν μοῦ συνιστᾷ ἐν πτωχῶν κοράσιον ἀξιὸν πάσης συστάσεως, καὶ με παρακαλεῖ νὰ τὸ ἐπῶ εἰς τοὺς πλουσίους μας. Τὸ κόμμα πολὺ εὐχαρίστως, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι κάποιοι θὰ εὐρεθῇ νὰ τὴν ἐγγραφῇ συνδρομητρίαν, διὰ νὰ προεβλήσῃ χαρὰν καὶ εἰς αὐτὴν, καὶ εἰς ἐμέ, καὶ εἰς τὴν Ναυσικάν, — προπάντων δὲ εἰς τὸν ἑαυτὸν του.

Λοιπὸν ὄχι! Ὁ Κένταυρος τῆς «Διαπλάσεως» διαμαρτυρεῖται ὅτι οὔτε ἔγραψε πρὸς τὸν «Ἐσπερον» τὴν δημοσιευθεῖσαν ἐν αὐτῷ μὲ τὸ ψευδώνυμόν του δὴλῶσιν, οὔτε προρορικῶς ἔκαμε ποτὲ τοιαύτην ἀνακοίνωσιν. «Δηλῶ ἐπισήμως, — μοῦ γράφει, — ὅτι τὰ ἐν τῷ «Ἐσπερῷ» δημοσιευθέντα δὲν προέρχονται ἐξ ἐμοῦ, ἀλλ' ἐξ ἄλλου ἐπιπαθοῦς καὶ κακοβούλου, ὅστις μετεχειρίσθη τὸ ψευδώνυμόν μου διὰ νὰ διασπῇ τὴν ὑπόληψίν μου...»

Δὲν ἤμπορῶσα ποτὲ νὰ φαντασθῶ τοιαύτην ἀπάτην! Καὶ ἡ σύμπτωσις, ὅτι ὁ Ἰωάννης Γ. Βλαχάκης (ὁ ἰδικὸς μας δηλαδὴ Κένταυρος) δὲν εἶχε ἀναγνώσῃ φέτος τὴν συνδρομὴν του, συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ πιστεύσω ὅτι ἦτο αὐτός. Ἀλλ' ἡ μὴ ἀναγνώσις τῆς συνδρομῆς του δὲν εἶχε σημασίαν· προήρχετο ἀπὸ τὰς πολλὰς του ἀσχορίας ὡς διηγεῖται τοῦ ἱστορικοῦ. Καὶ διὰ νὰ μοῦ δεῖξῃ πόσον με ἀγαπᾷ καὶ πόσον θὰ ἦτο ἀνικανὸς νὰ κάμῃ, ἐπὶ ἐνδομῆς, ἀνανεῖν τὴν συνδρομὴν του, λαμβάνει πάλιν μέρος εἰς τὴν κίνησιν τοῦ φύλλου, καὶ μοῦ γράφει μίαν ἐπιστολήν, γεμάτην ἀπὸ ἀγάπης καὶ ἀπὸ εὐγνωμοσύνης.

Παρακαλῶ λοιπὸν νὰ σημειωθῇ καλὰ, αἱ ὅτι τὰ ὅμοια ψευδώνυμα, τὰ ὁποῖα βλέπετε τυχόν εἰς ἄλλα περιοδικὰ, δὲν ἀνήκουν εἰς φίλους τῆς «Διαπλάσεως». Ὅτι ὁ Κένταυρος (Ἰωάννης Γ. Βλαχάκης) δὲν εἶνε καθόλου ἀγνώμων, — ὅπως ἡ συρροὴ τῶν συμπτώσεων μ' ἔκαμε πρὸς στιγμήν νὰ πιστεύσω, — ἀλλὰ ἕνας ἐξαιρετικὸς νέος καὶ ἐμπειλὴς φοιτητὴς καὶ πάντοτε ἀφωτισμένος μου φίλος, τὸν ὁποῖον ἀδίκησα χωρὶς νὰ θέλω, καὶ ἴσως θὰ ἔπρεπε νὰ τοῦ ζητήσω συγγνώμην, ἀλλὰ... οἱ γονεῖς, οἱ πατέρες καὶ ἡ Διάπλασις δὲν ζητοῦν ποτέ συγγνώμην.

Καὶ ὄχι μόνον αὐτός, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀδελφός τοῦ Παναγιώτης Γ. Βλαχάκης — ὁ ὁποῖος διεκρί-

θη ἄλλοτε εἰς τὸν κύκλον μας μὲ τὰ ψευδώνυμα Δὸν Κιχώτης καὶ Γουλιέλμος Τελλός καὶ διὰ τὸν ὁποῖον, ἕνεκα κάποιας παλαιᾶς παρεξηγήσεως, ἐνόμιζα ὅτι ἔπαυσε νὰ με ἀγα

